

El retorn al classicisme des de la modernitat : Paul Cézanne

Carla García

Tutora : Eulàlia Blay

En la modernitat, època en què nosaltres encara estem embolicats, el discurs vàlid és la ciència. Tot és en tant que és calculable, mesurable, atrapable; si no es deixa explicar així, no és. D'aquesta manera la modernitat iguala cada una de les coses provocant que aquestes perdin la seva importància, aquell caràcter que les fa úniques, i que, simplement, es considerin com un fragment d'allò que és. A Grècia, en canvi, el discurs vàlid no era la ciència, cada cosa tenia el seu caràcter únic i cada una de les coses era tan especial com la resta. Res del que efectivament era no es podia explicar, posseir, atrapar, i, precisament per això, tot era considerat bellesa. A Grècia, doncs, era verdader allò bell, mentre que per a nosaltres ho és allò que es deixa explicar científicament. En el nostre temps tot ha quedat reduït a nombre excepte un àmbit que ara ja no considerem el de la veritat: l'art. Ara bé, en tota obra d'art se'ns posa de manifest en què consisteix ser, se'ns mostra la nostra interpretació del món i, per això, investigaré un artista per veure com ens explica qui som.

En aquest treball he triat Paul Cézanne, perquè justament és un autor que va viure cap al final de l'època moderna (entre 1839 i 1906) i, per tant, compta amb la distància suficient per poder reflexionar i analitzar més exhaustivament el que ha succeït al llarg de la modernitat.

Cézanne abandona la pintura acadèmica per considerar-la poc propera a la vida i s'interessa per la manera impressionista de copsar la llum, l'espai i l'atmosfera, però s'acaba adonant que el mètode impressionista que redueix tots els objectes a punts de color dissol paisatges, objectes i persones en una massa de color amorfa; s'adona, per tant, que la tendència moderna a la igualació quan entra en l'art pot dur-lo a la pèrdua de la irreductibilitat de cada cosa. Aleshores, sense abandonar la natura com a model, decideix interpretar-la a partir de tres volums molt significatius: el con, el cilindre i l'esfera. D'aquesta manera, i conservant la vivesa del color impressionista, aconsegueix mantenir la sensació de vida però donant un

ordre a la pintura i una forma sòlida a cada cosa. Cézanne és, doncs, un pintor que reflexiona sobre la nostra època, la modernitat, s'adona que és el temps de la igualació i planteja una sortida a l'art i la bellesa perquè no desaparegui en aquesta. Així, ens fa entendre'ns millor i més profundament.